

ÚJ FOLYAM. V. KÖTET

8. SZÁM.

BUDAPEST, 1888. FEBRUÁR 19.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: IV. ker., Kecskeméti-utca 6. szám (Pallas irodalmi és nyomdai részvénytársaság).

Előfizetési árak: egész évre (két kötet) 8 forint; félévre (egy kötet) 4 forint; negyedévre 2 forint. *Egyes szám* ára 16 krajczár.

A SZUSZ.

— Humorisztikus regény, írta Szabó Endre. —

V.

(8. közlemény.)

Haj, de mi csattog alatt!

Vörösmarty.

BOLOND AZ ESET.

Nem mert a térdéről mozdulni, mert ő még az imádságának is több erőt tulajdonított, mint más «közönséges» emberének; hitte, hogy ha valamely közönséges szűrös atyafi jutna ilyen nehéz helyzetbe, mint jutott ő most, s az a szűrös atyafi emelné könyörgő szavát az egek urához, annak nem igen volna eredménye, de ha ő, nemes Loncsár András, csarabulyi leendő polgármester járul az isten színe elé, mégis csak más indulattal hallgat arra a seregeknek ura, s biztosra lehet venni, hogy ha még úgy durrog is körülte az ég haragja, a folytonos könyörgés távol tartja tőle a megsemmisítő veszedelmet.

Egyszer csak azt veszi észre, hogy a pitvar-ajtó kinyílik, azután nemsokára bezáródik.

Itt valaki jár!

De nem csakhogy jár itt valaki, hanem még nevezetesebb az a fölfedezés, a melyet Loncsár András a közben tett, míg a pitvar-ajtó nyitva volt: azokat a hangokat, melyeket csak az imént, papír sárkány korában hallott fel a végtelen magasságba s a melyek azóta is meg-meg újultak, de csak olyan formán, mintha egy mértföldnyírről jönnének idáig, — most nagyobb

erővel, világosabban, felismerhetőbben csapódtak be; csakugyan Kerekés fiskális, az aljárásbíró, a patikáros, a városi jegyző stb. nevető, hanczúrozó hangjait ismerte fel.

Megakadt a torkán az imádság s a rituale minden szabályai ellenére szünetet tartott a nélkül, hogy pont-hoz ért volna.

Megint olyan forma fogja el, mintha álmodnék. Ré-mülten tapogatózik körül. Ez nem álom. Itthon van: ez a mándlija, ez a csizmája, ez az ágya, ez a tegnap felsikált padló, rajta a még fel nem taposott finom köpporral.

Hát ha nem álmodik: hogyan jutott ő azoknak a hahotázó uraknak a közelébe? Vagy tán azok jöttek őt csúfolni, számítva arra, hogy ő az égi háborútól meg fog ijedni? Nem lehet az!

E közben újra *grrr... tettetete és csimm-bumm és l-l-l-l-likkk!*

Ujra csak abba kellet hagyni a töprengést, és huszadikszor elől kezdeni a Miatyánkot.

Az óra 11-et ütött. Ez némileg megvigasztalta: nem kísértetekkel van dolga.

Egy ötlete támad. Eszébe jut, hogy ő egyszer régen, mikor a vásárokon a csizmákkal együtt a Tatár Péter összes műveit is árulgatta, unalmában elolvasott egy történetet, a melyben valami katakombákról volt szó. Hajmeresztő história — míg az ember rájön a vége felé, hogy mindössze is csak egy pinczéből és néhány bőrbe nem férő emberből áll az egész. Erre a gondolatra egészen megkönnyebbült. Szentül hitte, hogy az ő háza alatt valami elfelejtett, bedőlt bejáratú pincze van, azt a fiatal urak felfedezték: ott dözsölnek. Volt idejük rá, hogy berendezkedjenek, míg oda járt Pestre képviselőjelöltért. Semmi kétség benne, hogy úgy van. Mert az a vihorászás épen úgy hangzik ő hozzá, mintha vastag falon szűrődnek át.

No ha pedig ez úgy van, akkor mindjárt segít azon Loncsár András: felöltözik, előhívja a segédjét, ő elszalad Savanyú Mihályért, aztán ezzel a megerősített haderővel neki látnak a ház átkutatásához. Nem félt már, mikor újra csak felhangzott a kacaj és durrogás.

Hirtelenében magára hányta a ruháját, aztán sietett ki, hogy Savanyú Mihályért elszaladjon.

A mint a pitvarajtót kinyitotta s kilépett, újabb meglepetés várt rá. A zaj és kacagás egész világosan hallatszott. Talán a szomszédban mulatnak.

Benézett a műhelybe. Csak a fustélyos és dárdás segéd aludt ott, nagyokat horkolva: Miska az inas nem volt a vaezkában. Hát csakugyan ott van az urak közt ez a nebuló is.

No már csak elindult Loncsár uram az utcára, hogy vagy a szomszéd ház előtt tájékozódjek a sántáni zür-zajról, vagy ha ez nem lehetséges, elhívja Savanyú Mihályt.

Nem kellett messze fáradnia. A mint a szomszéd kertjének a palánkjához ért, a mely véggel oda volt ragasztva az ő házához, csodálkozva vette észre, hogy a palánk hasadékain át világosság szűrődik az utcára. Kiváncsian lépett a palánkhöz s bekandikált a hasadékon.

— Oh, pernahajderek!

Legelebb is a Miska inast látta meg, a mint az egy tekepálya végén ide-oda ugrált, a lábokat állította, a golyóbisokat dobálta a visszavezető váluba.

— Oh, te gazamber, te!

Aztán végig ment szemével az ujdonat-uj, épen az ő fala tövébe épített tekepályán... Ni, most dob a jegyző, leteszi a golyót a pálya kezdetén levő deszkára: *grrr!*... aztán pattogva, a fővenyt szórva fut végig a golyó a pályán: *tettetettete!* — kiér, szétűt a bábok közt s ugyanabban a pillanatban neki zúdul a pálya végén levő dobnak: *csimm-bumm!* majd visszakerül a

visszavezető váluba, lassan dözög lefelé, s megérkezvén odacsapódik a többi golyóhoz: *l-l-l-l-l-l-l-l-l-l!*

— Jaj, hogy a menydörgös menykő szánkázzon meg benneteket!

S a tekepálya elején egy kis fa-sátorban nagy vígan esznek-isznak Kerekes Lajos, az aljárásbíró, a szolgabíró, a jegyző és a többi fiatal városi uraság. A jegyző tölt, felemeli poharát, kecczintásra tartja a többi elé s azt kiáltja, hogy «éljen a házi gazda!» — erre mind Kerekes Lajos felé fordulnak, őt beneventálják a házigazda czímen.

— Hah, istentelen fiskálisa!

Nem mondhatni, hogy valami nagyon örült volna e felfedezésnek Loncsár András uram, de azt ő sem tagadhatta el, hogy megkönnyebbült a szíve, mikor látta, hogy sem égi harag, sem pokoli kísértés, hanem egyszerűen egy kuglizó volt az, a mely őt éjjeli nyugodalmában oly pogányul megkínozta.

Denique, az a fiskális csak nem nyugszik tőle. De hát hogy jutott az ahhoz, hogy ő a Kurta János szomszéd kertjében építsen tekepályát? megvette azt a telket, vagy mi? Oh, attól őrizzen meg csak az isten! «Maglehet, hogy csak úgy bérelte a helyet...» kecsgettette magát Loncsár, — «akkor aztán van még törvény és igazság s végit lehet vetni az ilyen «kisebb hatalmaskodásnak».

A mint jól kinézte magát, megfordult, hogy rögtön közibe rontván a sisera-hadnak, tiltakozzék ez illetlen eljárás ellen. Előbb azonban bement a tekintélyeért, t. i. az öles botjáért.

Aztán elindult a szomszédba. A kapun dörömbözni kezdett. A játszók oda futtatták a Miskát, hogy mondja meg a jövevénynek, hogy hiszen nyitva van a kapu, minek dörömbözik? (Ezt különben hihetőleg Loncsár is jól tudta, de hatásosan akarván fellépni, úgy tartotta, hogy jó lesz már előre rémületet kelteni.) A Miska inas oda czikázott s jó kedvvel nyitotta ki a kis kaput, egyben oda kiáltva, hogy:

— Hiszen nyitva van!

Persze: képzelhetetlen hirtelenséggel elhagyta a jó kedve, mikor a nyitott kapuban az ő rettenetes urát és majszterjét pillantotta meg.

— Látom, semmirevaló, hogy nyitva van, — dörrent rá Loncsár András, egyúttal megkapva a Miska gallérját s olyat húzva annak az árnyekoldalára, hogy szikrát hányt tőle a fiú szeme; — látom, hogy nyitva van: de mit keresel te a filiszteusok táborában?

A «filiszteusok tábora» figyelmes lett az «előrsi esetpatéra» s Kerekes oda kiáltott, hogy:

— Ki az?

A kérdésre csak a Miska inas égbe kiáltó bögése felelt — de abból megértettek mindent s vizassággal vegyes, feszült kíváncsisággal várták a történetüket.

Loncsár András tempós. jól a földhöz nyomott lép-tekkel ment végig egy gyalog-ösvényen, méltóságos haraggal bugázva le botjával egy-egy paradicsom-bokor-nak elibe hajló ágát.

A «filiszteusok táborában» helylyel-közzel elnyomott kacajj illetlenkedett, a mi még jobban paprikázta Loncsár András uramat.

Végre szemtől szemben állt ellenségeivel. Kínos pillanatot: Loncsár mereven, szótlánul áll meg a botja mellett s úgy néz szét, mint egy állatszélidítő az ő fene-vadjai közt... amazokat meg majd megfullasztja a nevetelnémség a pillanat nagy komolysága miatt...

Végre a szolgabíró vet véget a túrhellen jelenetnek:

— Nini! hisz' ez Loncsár András uram! Ejnye, te Kerekes, hát aztán a nemzeti urat hogy felejtetted ki a kugli-felavató ünnepélyből? hiszen félig-meddig jussa is van hozzá... az ő háza oldalában van a pálya...

— A legnagyobb szívésséggel meghívtam volna én Loncsár uramat, de épen ma tettem neki szent fogadást, hogy nem fogok ná'a semmi atyafiságos jóindulattal alkalmatlankodni.

— Igaz is, nem is! — szólalt meg Loncsár kemény fensőbbsséggel. — Egyébképen pedig méltóztassanak füstre akasztani a meghívásukat: semmi szükségem sincs reá, eljöttem magamtól is...

— No, annál jobb! — kiáltották rá unisono s a jegyző menten igyekezett is a csizmadia markába nyomni egy tele poharat, a melyet azonban Loncsár András haragos mozdulattal úgy elkönnyökölt magától, hogy bor és pohár hirtelen halált halt.

Loncsár uram Kerekes Lajos elé állt s azt elkezdte examinálni:

— Mi jusson építette ide az úr ezt az ördög-masínát, hogy elvenné a tisztességes emberek éjjeli nyugodalmát?

— De hát mi köze ahhoz Loncsár uramnak? Loncsár uram telke ez, vagy mi? — felelt Kerekes.

— Akárkié a telek, de én nem alszom miatta.

— Hát vigye el a házát.

No, ez a tanács épen jókor jött. A jegyző sorra ki-oztotta a poharakat, azután középre állt s elkezdte a nótát:

*Haragszik Loncsár úr,
Hogy mi itt kuglizunk —
Hej, vigye el a házát
De mi itt maradunk.*

A többi persze rögtön megörült a nótának s másod-szor, harmadszor és tizedszer és tudom is én hányad-szor már kórusban fújta mind. Aztán nem elég hogy fújták, hanem még körül-állták Loncsár Andrást s nyuj-togatták felé a poharakat; hogy az is fújta már, de nem a nótát, hanem a mérget magából.

Utoljára is a szolgabíró könyörült meg rajta. Töltött egy új pohárba, s oda kínálta azt Loncsárnak:

— Ej, a dudváját is! sohse mérgeledjék, Loncsár uram. Tegye el holnapra a haragját és hozza el hoz-zám, majd jegyző-könyvet veszünk fel, hogy ön tiltakozik a kuglizó ellen. Felküldjük egész a miniszterig, ha úgy kívánja; de most úgy sem segíthetünk rajta. No, de igyék ám velünk, különben teremtucese nem végezem el a perét egy esztendőn innen.

Loncsárnak megnyerte a tetszését a jó tanács, el-fogadta a poharat, mérget és haragját visszaparancsolta a szívére, a mely — mint ő mondani szokta — annyi keserűséget táplál már, hogy ő azt hiszi: már évek óta cziánkálit köp; — aztán engedte, hogy valamennyien oda üssék a poharukat az övéhez, sőt még halálos ellenségével, Kerekessel sem tett egyéb kivételt, mint hogy azalatt, míg ez kocczintott vele, ő durczásan el-fordult.

Mire harminczadikszor szólalt meg a nóta, hogy «Vigye el a házát», már mosolygás is mutatkozott ar-czán és nem igen várta, hogy kocczintásra felszólítsák: maga is töltött, — sőt úgy érezte, hogy ha szépen megkérnék, hogy ugyan játszsziék ő is, egy pár golyó-bist igen szeretne kigurítani azon a kuglizón.

De hát nem kérték rá. A helyett valamennyien le-telepedtek hozzá s folyt az ivás és dinom-dánom. Min-denki igyekezett a vendéggel, Loncsárral foglalatoskoni.

— Hát aztán ne feledje el holnap, Loncsár úr, a panaszával eljönni, — biztatta a szolgabíró, — majd adunk mink ennek a bolondos fiskálisnak.

— Hogy és mint? — meredt a csizmadia a szolgál-bíróra, mintha állomból ébrednének...

— Hát a kugli miatt, no!

— Kugli .. kugli... kugli... motyogott Loncsár András és bámult a poharába, mintha most hallaná ezt a szót először.

— Persze hogy a kugli. Hiszen csak az imént mér-gelődött érte, hogy miért építette ide Kerekes a kuglit?

Nagy nehezen rémleni kezdett valami a Loncsár bo-ros fejében.

— Eh! kell is nekem ahoz szolgabíró! — dűnnyögött a pohara után nyúlva; — majd megveszem a fundust a kuglizóval együtt... megveszem a Kurta házát is... megveszem az egész Csarabulyt.

A kompánia tagjai jobbra, balra dültek a kaczagás miatt: «Berugott a eszmadia, most már beszélhetsz neki; annyit ért belőle mint a kapu.»

— Az egész Csarabulyt? ingerkedett vele a jegyző,
— nincs Loncsár uramnak annyi pénze.

— Ni-i-incs? — nézett fel bamba nevetéssel Loncsár. — Nincs, de lesz.... majd ad a képviselő.... Csalomár... Éljen Csalomár György követü-ü-ünk,
— kiáltott nagy lelkesedéssel.

— Ugyan mennyit ígért, ha szabad kérdenem — fakgatta az aljárásbíró.

— Mennyit? sokat.

— Mégis?

— Ki se látom most mondani, — törte a fejét Loncsár uram; — csak azt tudom, hogy a fele az enyém lesz, a fele meg a Savanyú sógoré... osztán én polgármester leszek... polgármester... polgármester... az leszek... tekintetes úr... Nem varrok több eszmat... a nagyapám Árpáddal jött be...

Az idő későre járt. Készültek haza menni.

— No, Loncsár bácsi, szólt végre Kerekes is a eszmadiahoz, — hát reménylem, hogy annak az öröme megüljük majd a lakodalmat a Juditkával?

Loncsár merően nézett Kerekesre.

— Lakodalmat? szólt hosszú szünet után, — megüljük, megüljük; vagy az alispán, vagy a gróf fogja elvenni...

...Ezt a pontot illetőleg mindig egy véleményben volt akár józan, akár ittas állapotban...

...Ittas állapotában ezt a pontot illetőleg mindig okos volt, — józan állapotában — mindig bolond.

(Folyt köv.)

MI A LEGNAGYOBB ÖNFELÁLDOZÁS?

Az, ha egy író arra adja magát, hogy száraz kenyeren élve — szakácskönyvet ír.

AZ ISKOLÁBAN.

— Mondja még amice, mikor volt a mohácsi vész?
— Valamikor!
— Ki esett ott el?
— Ő felsége!
— Miféle halált szenvedett?
— Kínhalált.
— Hány ezer ember, hány zászlós főúr, hány püspök esett el ott?

A tanuló hallgat.

Tanár (kárörvendően). Ha ön azt tudná?

Tanuló (phlegmatikusan). Hát megmondanám!

— Bene, üljön le.

AZ UTCZÁRÓL.

Rendő: Aztán hogy hinak, te semmirevaló?
Részeg ember: Micsoda? per tu vagy velem osztán még azt se tudod, hogy hogy hinak?

„TÁVOLBÓL”

(Petőfi után.)

Egy szép ház áll a rostély-utczában,
Sokszor jártam már ebben a tájban;
Snasszban úszik a két zsebem szája
Valahányszor gondolok reája.

Bár ne tudtam volna, hogy létezik,
De az embert vágyai vezérlik,
Vágyaimnak sólyom szárnya támadt
S oda hagytam az aranyórámat.

Mind' mondták, hogy husz forintot adnak,
Most mondták, hogy egy forint kamatnak.
Oh, ha akkor látok a világba:
Nincs szükségem sárga czédulára.

A szép házba ismerősök mennek,
Az óramnak tőlök mit izenjek,
Mondjátok meg szép gyűrűk, ha leszen
Utazástok óram közelében,

Mondjátok, hogy járjon csak pontosan
Gazdájának hogy a dolga jobban...

— Oh, ha tudná mily kevés a pénzem,
Nem lenne a kiváltásra készen. *Fried Ferencz.*

ANAKRONIZMUS.

Öreg nagybácsi utazik három fürge fiúval. Egy kis állomás épületére embernyak vastagságú vadszöllő fut fel. A gyerekek kérdezik az öreg urat, hogy mint lehet a venyigét ilyen vastagra megnöveszteni? A bácsi, a ki mindent megmagyarázott, felvilágosította a fiúkat, hogy erre más nem kell, csak hosszú idő. — «Hát ez itt mennyi idős lehet?» «Becsülöm a korát vagy kétszáz esztendőre» — felelte a bácsi. Azután füttyölt a mozdony s mi elindultunk, én pedig kihuztam ezt a levelező-lapot a zsebemből s azon melegen megírom a tenyere-men az egészet. V-i.

CSALÁDI BETEGSÉG.

— Mióta megnősültem, barátom, annyi a dolgom, a bajom, hogy borzasztó.

— De hát minek nősültél meg?

— Tudod pajtás, ez nálunk családi betegség, valamennyi ösöm, mind e nyavalyában szenvedett.

VAN IS HASZON ABBÓL.

— Miért nem kereszteltetted meg a fiadat more?

— Van is abban haszon, engem is megkereszteltetett az apám, azért mégis mikor lovat loptam olyan 25 ót kaptam, mintha valami pogány, nem pedig keresztény felebarátja lettem volna a csendbiztos úrnak.

FRANCZIA IMÁDSÁG.

«Uram isten, add, hogy soha se házasodjam meg.

«De ha megházasodom, add, hogy a feleségem soha meg ne csaljon.

«De ha megcsal: add, hogy én azt soha meg ne tudjam.

«Am ha mégis megtudom: add, hogy az egészet fel se vegyem. Amen.»

A KÉNYELEM NETOVÁBBJA.

Grófné: (a komornához.) Rettenetesen unom magamat; Lina, ásitson egyet helyettem.

SAJNOS TÉVEDÉS.

Kacsér Jenő olyan rövidlátó, hogy a minapában egy vadászat alkalmával meg akarván ebédelni, a kipakolt debreczeni kolbász helyett a vizslája farkát nyeste el.

NYOMÓS OK.

Könyvcivő: Főnök úr, szabadna egy napi szabadságot kérnem?

Főnök: Aztán mire az önnek?

Könyvcivő: Hát szeretném már egyszer az «Egyet-értés»-t a kávémmel együtt végig elolvasni.

KÁRTYAVETŐNÉL.

Kártyavető asszony: Kedves leányom, úgy látom, hogy kegyed csak úgy ég és lángol a szerelemtől.

Szobalány: No, hát mondja, hogy mit tegyek?

Kártyavető asszony: Menjén-férhez egy tüzelő óhoz.

HOGY LEHETSÉGES EZ!

«Öt személy leült az asztalhoz játszani, mindenkinek volt egy forintja, 3 óra múlva, midőn felkeltek, meg volt mindenkinek az egy forintja és azon felül egynek volt 20 frtja, — hogy lehet ez?»

(Zsigánnyok voltak)

EJH, AZOK A FÉRJEK!

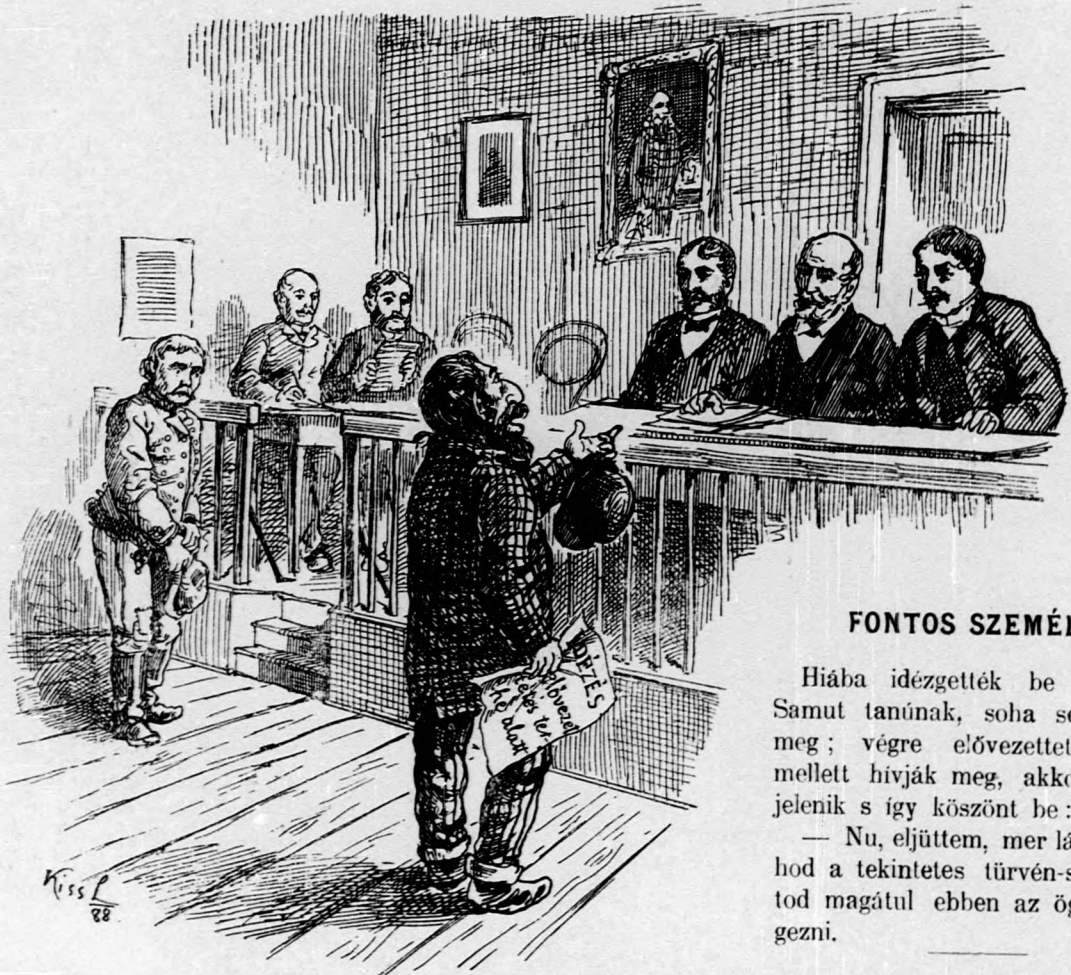
(A vendéglőben.)

— Ugyan, Jean, már egy félórája, hogy megrendeltem a röstélyost... legyen olyan jó: nézzen utána!

(Otthon.)

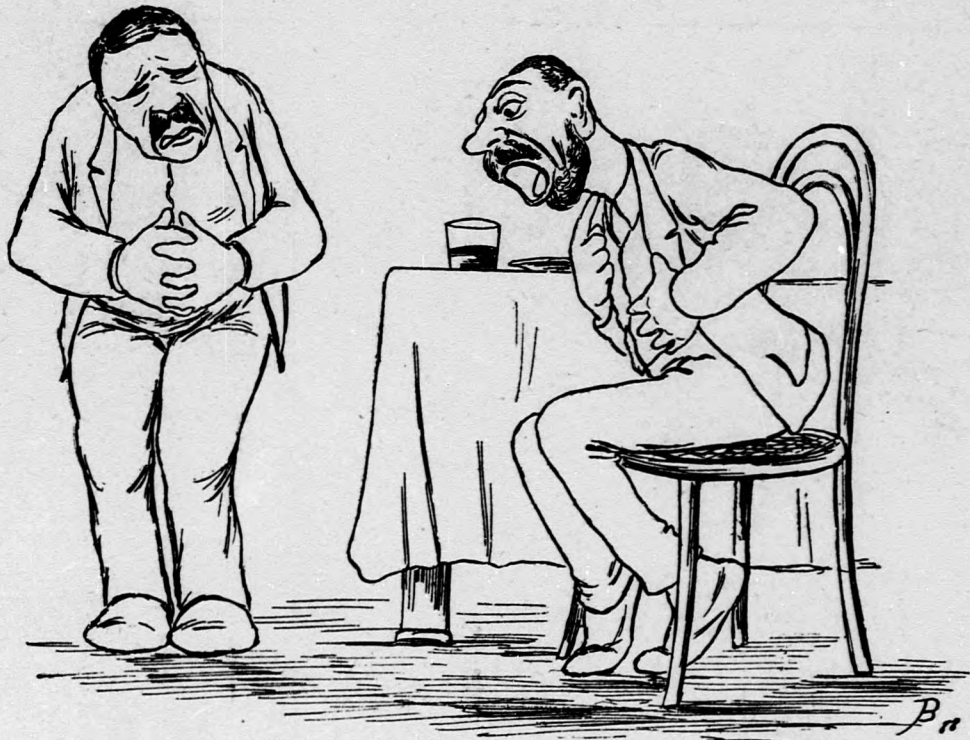
— Menyörgős adtat is! Mikor jön már az a töltött káposzta? minden félóraban tállattok egyszer?

FONTOS SZEMÉLY.

Hiába idézgették be Goldblatt Samut tanúnak, soha sem jelent meg; végre elővezetetés terhe mellett hívják meg, akkor meg is jelenik s így köszönt be:

— Nu, eljöttem, mer látom mán, hod a tekintetes türvén-szék nem tod magátul ebben az ögyben végezni.

Korcsmáros. Szent József! ez most itt mindjárt megfűl, osztán még ki se fizette a vacsoráját.

A R E G É N Y - O L V A S Ó.

Csarodai Mihály úr nagyon el van mélyedve egy bűnügyi regény olvasásába. Éjfél van.

Feleség. (Bejön.) Miska! Hát még nűndig nem jössz aludni? hiszen mindjárt virrad.

A koldusok járnak kocsin s a gyalog embertől kérnek alamizsnát.

STATISZTIKA.

Az «Üstökös» kötelességének tartván az emberi élet minden viszonyait figyelembe részesíteni, nem zárkozhatik el a tudományok előtt sem s így ezúttal a legdivatosabbal, a statisztikával tesz próbát. Természetes, hogy miután mi soha sem indulunk el járt úton, ezúttal is olyan viszonyokat vonunk be tudományos értekezésünkbe, a melyeket a tudós urak kifejejtettek. Tehát:

A szíves olvasó bizonyosan örömmel fog arról értesülni, hogy az évnegyedek beálltával az «Üstökös» olvasói közül csak $\frac{1}{1000}$ gondolkozik azon, hogy megrendelje-e továbbra is az «Üstökös»-t vagy sem? Ezek közül pedig csak $\frac{1}{500}$ nem tudja magát azonnal elhatározni, de ez is beszállingózik, mikor látja, hogy másfél hónapi potyázás után beszüntetik a lap küldését.

1000 hölgy közül csak 5 tanulmányozza a vasúti menetrendet s csak 2 tudja, hogy melyik égtájék felé akar is ő voltaképen utazni, 950 lemarad a vonatról a bagázsia feladása miatt, 731 egész bizonyosan nem arra a vonatra ült fel, a melyekre akart, és 988 azt állítja, hogy bár soha vasutat se látott volna.

Míg egy átlag-nő egy zsebkendőt vásárol, addig egy férfi tetőtől talpig újra stafirozza magát, megborotválkozik s kiszí utána egy szivart.

A postahivatalnokok közt $\frac{1}{150}$ van olyan, a ki valaha azt a szót, hogy «udvariasság», hallotta s csak $\frac{1}{1000}$ szánja rá magát, hogy udvarias is legyen.

A szeretet, melylyel egy átlagos vő anyósa iránt

viseltetik, épen úgy, mint a kör: 360 fokra osztható fel. E szeretet foka pedig a szerint nő vagy kisebbedik, a minő a távolság a vő és az anyós közt és a legnagyobb fokot akkor éri el, ha a távolság 180 fokra rug, azaz: mikor az anyós a másik hemiszférán van. Ha a távolság foka 0, akkor a szeretet is 0.

5000 nő közül csak egy fizeti ki mindjárt a divatárúsnő által kért árat az új kalapért s egy millió divatárúsnő közül csak egy hiszi, hogy első szóra megkapja az általa megszabott árt.

1000 férfi közül a lövönatú vasúton csak 13 teszi meg azt, hogy helyét átengedje a bejövő éltet asszonyságnak, de e közül 10 csak akkor, ha az a hely, a hol le akar szállani, mindössze néhány lépésnyire van.

Viszont egy millió olyan fiatal nő közül, a kiknek azonnal helyet adnak, csak 111 tartja érdemesnek, hogy azt meg is köszönje.

A németek $\frac{45}{100}$ -ja az ipar legfőbb vívmányának a sörfőzést tartja, $\frac{75}{100}$ a sörivást a legszebb polgári kötelességnek tekinti, s több mint $\frac{90}{100}$ csak akkor gondolja, hogy polgári jogaiban meg van sértve, ha a sört nagyon megadóztatják.

Igyekeztünk kitudni azt is, hogy egy átlagos «bús magyar» mennyi bort iszik meg naponként, hetenként és évenként? Hanem e részben tett kutatásaink kudarcot vallottak, mert a bús magyarok kérdéseinkre azt felelték, hogy annyit isznak, a mennyit kapnak.

«Nincs édesebb, mint a tiltott!»

SZENVEDÉLYES KIBICZ.

Egyik kávéházban történt tarokkozás közben, hogy egy kibicz magát nagyon illetlenül viselte, amennyiben az orrát majd a mellette ülő játszónak a kártyáiba ütötte. Miután ez őt néhányszor eredmény nélkül felszólította, hogy maradjon valami távolabb, egy sikeres cselhez folyamodott, t. i. amint ez ismét nagyon a kártyáiba hajolt, úgy hogy a fejük érintkeztek, a játszó kiveszi zsebkendőjét és megtörli a kibicz orrát. Persze ez meghökkent, mire a játszó mosolyogva válaszol: «Pardon uram, azt hittem hogy az én orrom.» Azóta se kibiczelt többé az illető.

A FURFANGOS SZÁMITÓ.

Tanító: No, Izidor a te apád szabó, hát lássuk az apád mesterségét: ha én a te apádnál egy kabátot akarok csináltatni s kell ahhoz $2\frac{1}{3}$ méter posztó, a posztó ára pedig $3\frac{1}{6}$ frt: mibe kerül akkor az én kabátom?

Izidor: Tetszik tudni mit? a tanító úr jól megtermett ember, hát kell a kabátjához 3 méter, azután gavallér ember, hát megfizet méterjéért 4 forintot is; így aztán kerül a kabáthoz való posztó $3 \times 4 = 12$ forintba.

SZAGLÁS.

I. Szobalány: Mondd csak, Juli, mit csinál a te aszszonyod, mikor a hadnagy úr bukétot küld neki?

II. Szobalány: Hát mindjárt hozzá szagol, hogy nincs-e benne karperecz?

A MAI ISKOLÁBÓL.

A plébános az iskolai látogatása alkalmával, megszólítja az egyik padban ülő fiút, vajjon tudja-e, hogy ki volt a legtürelmesebb ember.

Igen is tudom főtisztelendő úr, — volt a fiú válasza. — Hát kicsoda fiacskám?

Fiú: Szent atyánk Jézus Krisztus.

Plebános: Jól van, nagyon jól van fiacskám és hogy hívnak?

Fiú: Mandelblüh Izsák, — volt a válasz.

GAZDASÁGI ISKOLÁBAN.

Tanár: Hogy lehet a marha-húst mindig frissen tartani?

Tanuló: Nem kell levágni a marhát.

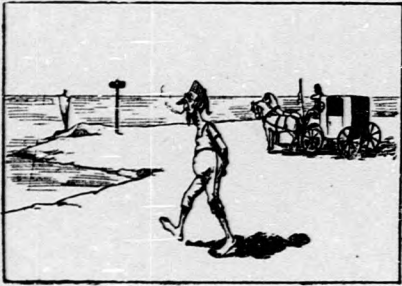
Sir John Puddingnak kedve jön egy kis vízhez s a tengerhez hajtat.

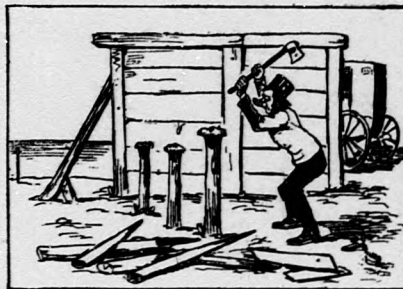
A kocsis azonban kezdi unni a dolgot. Napok mulnak: Sir John Pudding nincs. De azt mondta, hogy meg kell várni.

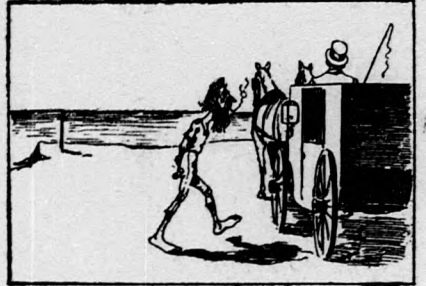
Rittig! Sihr John Pudding jön vissza, a ki szórakozottságában egész az Indiáig elcsónakázott.

«Várj rám, kocsis, míg visszajövök» — mond és elmegy.

Hm! Az ősz is beköszönt. Jó lesz kunyhót építeni. Mert itt kell várni.

Sir John Pudding és kocsisa úgy találkoznak, mintha semmi sem történt volna a világon.

Sir John Pudding a hatalmas angol királynénak most a legboldogabb alattvalója.

Januáriuson túl járnak már, mikor a kocsis úgy véli, hogy a tengeren valami hajócska közeledik.

«Kocsis, mennyi is jár neked?»
«315 nap és egy fél óra...»
«Helyes: az 1006 osztrák forint és 40 krajczár: nesze!»

FURFANGOS RABBI.

A bazini rabbival nem volt megelégedve a hitközség. Mindenféle eszközhöz nyúltak már, hogy lelkipásztorukat elzavarják körükből. Végre a rabbi nem tűrvén továbbá e méltatlan eljárást, egy szombati prédikációjában következőképen feddé meg községét:

«A bazini község van olyan büszke, mintha lenne Pozsony, ha vannak úk Pozsony, vadjak én pozsonyi rabbi. Hát hadjam én pozsonyi robbi mogomot a hitvány bazini küzségtől bosszantani?»

IGY OLCSÓBB LESZ.

Nyári szokása volt a z-i káplánoknak, hogy temetésknél verőfenyes napokon a karinghez nem az egyházi főveget, hanem saját kalapjukat használták.

Fiatalközönségnél halt meg egy kis gyermek s mint ilyenkor szokás, a bánatos anya először is a parochián jelentkezett a temetés iránt.

— Hogy lesz a temetés? — kérdi a káplán.

— Hát kérem alássan csak kis ingbe, meg kalapba. Gondolván t. i. hogy a temetés így kerül legolcsóbbá.

SZERKESZTŐI SUBROSA.

A veszprémi jég-pályával nem tudnak a rajzolók mit csinálni; rajz nélkül pedig nincs értelme. — *B-s V-s.* (Bpst.) Igen rossz időben kéri a közreműködést. A szerkesztő rendkívül el van foglalva. — *F-d F-ncz.* (Bpst.) Majd amazokra is sor kerül. — *Vasúti.* Jó ez, csak máskor is legyen szerencsénk. — *D-r E-l.* (Bpst.) Dehogy szóródtak el; nem sokára sorra kerülnek. Sok ám itt a kézirat nagyon! — *H-fy G-a.* (H. Bta.) Hát majd meglátjuk, hogy mi sül ki belőle? Különben az említettnél jobb mintát is választhatna, mert az épen nem sikerült műve a jeles írónak. — *Izolák.* Megkaptuk; köszönjük. — *Borz.* (Szgd.) Ügyes dolgok; máskor is szívesen látjuk. — *B-n S-r* (Bpst.) Hát hogyan jelenének meg a többiek is? csak hogy a szedőnek épen az az egy volt alkalmas, terjedelménél fogva. A most küldött apróság már igen sokféleképen volt variálva; kapunk mi ötfől ennél sokkal jobbat. — *F-s A-f.* (Wmr.) Levelet irtunk. — *S-s S-a.* (Szrvs.) Nagy szívességgel. Csak aztán többször jutna eszébe a jó «Üstökös!» — *U-ri*

A-lá. (Bpst.) Uram! százan sürgetik, hogy adjuk ki már a dolgoikat. — Hát hiszen majd sorra kerülnek mindnyájan! — *Sz-nyi Zs-nd.* (Csktnya.) Örülünk a viszontlátásnak. — *B-sz M-ly.* (Kszet.) Nem volna ez ügyetlen ötlet, de az a hibája, hogy felettébb valószínűtlen. Talán másat küldene. — *G-czy S-r.* (Egr.) A javát kiadjuk. — *K-n B-t.* (Lva.) Talán rajzokkal tesszük érdekesebbé. — *G-nyi G-a.* (Gyr.) Sajnálattal tudatjuk, hogy a mi clichéink nem eladók. — *V-ó M-ly.* (Bpst.) Az eset mulatságos lehetett azoknak, a kikkel megtörtént, de azért még nem kinyomtatni való. — *P-di S-r.* (Bpst.) Úgy teszünk. — *G-ft A-l.* (Misko/cz.) Kéziratát átolvasatlanul a papirkosárba dobtuk; reméljük: meg fog bennünket érteni? *Hirtelen.* Ez bizony véletlenül nem válik be. — *M-i J-ó.* (Bpst.) Türelem! — *Nemo.* (Csros.) Nem sikerült. Inkább prózát kérünk. — *Anonymous.* Nem! és nem! — *H-y Gy-a.* (Bpst.) Nem sikerültek. —
Több kéziratról jövőre.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Szabó Endre.** (Lakása: József-körút 48.)

Kecskeméti kávéház

a Zöldfa- és Borz-utca sarkán.

Minden este nagy zeneelődés az ujonnan szerződöttest

magyar női zenekar

(7 nő, 2 férfi) által, nemzeti díszruhában.

Hegedüs Janka k. a. vezetése alatt.

Vasár- és ünnepnap délutáni hangverseny. Szabad bem. net.

A PALLAS

kiadóhivatalában (Budapesten, Kecskeméti-utca 6. sz.)
kapható:

A MAGYAR

ÖRÖKÖSÖDÉSI ELJÁRÁS

BIRÓSAGOK ELŐTT.

IRTA

RÓNASZÉKI TRUX HUGO,

HITES KÖZ- ES VÁLTÓ-ÜGYVÉD
BUDAPESTI KIR. ITÉLŐ-TÁBLAI PÓTBIRO.

Ára 1 forint 80 krajczár.

4926

LUEFF SÁNDOR

ujjonnan alapított illatszerezete

Budapesten, vaczi-utca 22.
(nemzeti szálloda).

Legdusabbválasztéka

bel- és külföldi

illatszerek és pipere-czikkéknek.

Ujdonságok.

A PALLAS

IRODALMI ÉS NYOMDAI RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

(Budapest, IV., Kecskeméti-utca 6.)

kiadásában megjelent és minden hazai könyvkereskedésben kapható:

Dr. BIHARI PÉTER (egyet. magántanár): **Egyetemes és részleges esztetika.** 630 lap. Ára 3 frt.

Jelenleg az egyetlen rendszeres esztetika magyar nyelven.

HUME DÁVID: Közgazdasági tanulmányai. Ford. **KÖRÖSY JÓZSEF.** Ára 1 frt 80 kr., kötve 2 frt 40 kr.

A budapesti társaság. Fővárosi fény- és árnyképek. Ára 3 frt.

A Vassili «Société de Berlin» munkájának módorában irt mű a magyar fő város társadalmának főszereplőiről. 1800 többé-kevésbé a nyilvánosságban szereplő egyénről történik benne megemlékezés.

RUJDER KÁVÉHÁZ

Király-utca 23., Kazinczy-utca sarkán.

Naponta nagy hangverseny!!

RÁCZ FERENCZ

közkedvelt nemz. ti. zenekara által.

Kezdete esti fél 8 óraker. Vasár- és ünnepnap 4 óraker.

Nagy választék **hideg ételekben** és mindennemű **spanyol boroknak** (Vinador cz.) pohárhíni kiszolgálása.

Megjelent és kapható

a **PALLAS** irodalmi és nyomdai részvénytársaság kiadásában (Budapest, Kecskeméti-utca 6.)

Nyilvántartási utasítás

a cs. és kir. hadsereg és hadi tengerészet számára.

I. rész:

A legénység állományába tartozó egyének.

Hivatalos kiadás.

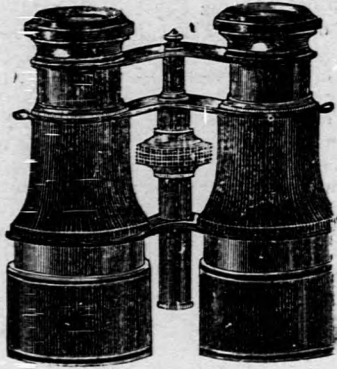
Kiadta a magyar kir. honvédelmi miniszterium.

Ára 45 kr.

CALDERONI ÉS TÁRSA

LÁTSZERÉSEK

BUDAPEST, Váci- és Deák Ferencz-utca sarkán.

Kettős tábori látesővek fekete bőrrel bevonva és szíjjal ellátott tokban	10 frt
Kisebb alakban	7, 8 «
Kettős tábori láteső szemernyőkkel és kemény tokkal	10, 12 «
Ugyanez nickellel bevont összekötő részekkel	12, 15 «
Kettős tábori látesővek a legj. minőségűből s különféle finom kiállításokkal	16, 20, 25, 30 «
Zseb-Aneroid magasságmérési légsúlymérő, melyen a magasságok közvetlen leolvashatók	5, 6, 8, 10, 15, 20 «
Kis zsebhőmérők 8—10 cm. hosszú	1, 1.50, 2 «
Zseb-iránytűk erős fémfogalványokban	50, 75 kr. 1, 1.50, 2 «
Zseb-nagyító-üvegek	50, 1, 1.20, 1.50, 2 «
Színes védszemüvegek és orrcsüptető szürke vagy kék üveggel	1.50, 2, 2.50, 3 «
Távcsövek	5, 6, 8, 10 «
Megvizsgált és hivatalos bizonyítvánnyal ellátott orvosi maximum hőmérők	3.50 «

Képes árjegyzékek bérmentesen küldetnek.

BARNA FOGORVOS

Budapest, Váci-utca 24. szám.

Készít egyes fogakat, fogsorokat és plombákat, jótállás mellett; árak mérsékeltek. — Kívánatra részletfizetésre.

Városligeti Artézi-forrás.

Az artézi kút vize a nem alkalikus, csekély kén tartalmu vizek közé sorolható s már eddig is jó sikerrel használtatott u. m.

1. Az emésztő szervek bántalmainál különösen idült gyomor-hurutoknál, gyomor-görcsöknél és májbajoknál.
2. Idült csúznál, köszvénynél és azok utóbántalmainál, minők: ízületi merevségek és csontdaganatok.
3. Lobos kórfolyamatok után felmaradt izzadmányok eloszlátása.
4. A garat és légső idült hurutos bántalmainál részint öblítés, részint belégzés alakjában.
5. Vese-bántalmaknál.
6. Idült bőr-bántalmaknál, a mennyibe nemcsak a víz hőfoka, hanem annak kiváló **nagy mennyiségű szén-sav-tartalma** a külbőr idegeire nagy befolyással van.
7. Idült fekélyek és sebek gyógyításai folyamatának gyorsítási céljából. E víz megrendelhető a városligetben az artézi kúti irodában és az e célra meghatalmazott tőzsdékben is.

Egy puttony víz ára földszint és I. emeletre 20 kr. II. III. és IV. emeletre 25 kr.

A vállalkozó.

Mertens és Társa

I. rangú fényképészeti műintézete Erzsébet-tér 7. sz., a bécsi-utca sarkán. Budapest **legnagyobb** és technikailag legteljesebben berendezett **műterme**.

Csoportfelvételek 70 személyig. Kizárólag pillanat-felvételek. eszközöltetnek. 4681 **Olajfestmények** művészi kivitelben.

Hirdetések

az ÜSTÖKÖS részére felvételnek kiadóhivatalunkban Budapest, Kecskeméti-utca 6. sz.

Legalkalmasb ajándék!

STERNBERG ÁRMIN

hangszergyára Budapesten, VII., Kerepesi-út 36.sz.

A Rókus-kórház

átellenében.

átellenében.

A Rókus-kórház

LEGÚJABB HARMONIKA-FUVOLA 12 billentyűvel, kellemes hangokkal: bárkinek igen kellemes mulató-eszköz. Ára 2 frt. Mindennemű hangszerek nagy raktára. 200 képpel díszített nagy hangszerkatalógus kívánatra ingyen. Harmonikáról külön árjegyzék. Javítások pontosan teljesítettnek.